

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 6751/2024
06.06.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Драгана Дамјановић адвокат из ..., против туженог Дом здравља Љубовија са стационаром из Љубовије, чији је пуномоћник Александар Грујичић адвокат из ..., ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3477/23 од 21.12.2023. године, на седници одржаној 06.06.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ ревизија тужиље и **ПРЕИНАЧУЈЕ** пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж 3477/23 од 21.12.2023. године, тако што се **ОДБИЈА** жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Новом Саду П 5202/2022 од 22.09.2023. године у ставовима првом и другом изреке.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да накнади тужиљи трошкове ревизијског поступка од 122.100,00 динара, у року од 15 дана од достављања ове пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 5202/2022 од 22.09.2023. године, констатовано је да се тужбени захтев усваја (став први изреке) и обавезан тужени да на име накнаде нематеријалне штете исплати тужиљи 2.300.000,00 динара, од чега по 500.000,00 динара за претрпљени страх, физичке болове и душевне болове због наружености и 800.000,00 динара за душевне болове због умањења животне активности (став други изреке). Ставом трећим изреке, тужиља је ослобођена плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3477/23 од 21.12.2023. године преиначена је првостепена пресуда тако што је тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете одбијен за износе од по 250.000,00 динара преко досуђених износа од по 250.000,00 динара за физичке болове и страх и за 200.000,00 динара, преко досуђеног износа од 300.000,00 динара за душевне болове због наружености, као и законска затезна камата на те износе, док је пресуда потврђена у преосталом побијаном усвајајућем непреиначеном делу (преко износа од по 200.000,00 динара за физички бол и страх), односно за износе од по 50.000,00 динара, те преко износа од 200.000,00 динара за душевне болове због наружености, односно за износ од 100.000,00 динара и преко износа од 400.000,00 за душевне болове због умањења животне активности, односно за износ од 400.000,00 динара, све са законском затезном каматом од

22.09.2023. године до исплате, као и за трошкове поступка (став први изреке). Ставом другим обавезана је тужила да накнади туженом трошкове жалбеног поступка од 100.600,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. учињене пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредаба члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23) Врховни суд је утврдио да је ревизија тужиле основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, нити која друга повреда процесних правила на коју ревизија неосновано указује.

Према утврђеном чињеничном стању, 05.08.2020. године, због црвенила левог ока, тужила (рођена 1984. године, по занимању ...) се обратила лекару туженог, који је констатовао да се ради о алергијској реакцији и упутио је у собу за интервенције где јој је медицинска сестра, поступајући по лекаревом упутству, дала ињекцију, а затим је на шприц са физиолошким раствором ради испирања ока фиксирала иглу која се одвојила услед притиска и заболо кроз доњи леви капак у тужилино лево око. Одмах потом тужила је превезена у Општу болницу у Лозници санитарским возилом туженог у пратњи медицинске сестре, одакле је као хитан случај упућена на Очну клинику на ВМА, на којој је лечена у периоду од 05. до 19.08.2020. године. После бројних контролних прегледа током 2020. и 2021. године, тужила је примљена 17.01.2022. године ради оперативног лечења ослабљеног вида левог ока на ВМА, где јој је извршена операција левог ока 21.01.2022. године.

Због задобијене тешке телесне повреде - пробојне ране очне јабучице са последичним крварењем у оку и последичној ожилној формацији у центру јасног вида (жутој мрљи), тужила је трпела јаке физичке болове (сузење, печење, блефароспазам) интензитета седмог до осмог степена (убичајене бодовне скале 0 до 10) у трајању од 6 сати до стицања на ВМА где су јој ординирани лекови за болове и умирење, као и страх јаког интензитета, примарни (7 до 8 степени) у трајању од једног минута током самог акта повређивања и непосредно после тога, а затим и секундарни, током трајања физичких болоа и лечења, док њено здравствено стање није постало дефинитивно; страх средње јачине од 6 степени трпела је до збрињавања повреде у Општој болници Лозница, од 5 степени до доласка на ВМА, од 4 степена током лечења на ВМА (од 05.08. до 19.08.2020. године); док је у даљем току, за време амбулантног лечења, трпела страх благог интензитета до 3 степена, који би се интензивирао два дана пред оперативно лечење и био средњег интензитета од 4 до 5 степени, да би након оперативног лечења страх био благог интензитета од 2 степена још месец дана.

Као последица штетног догађаја тужила само парцијално назире прсте пред оком, што је у потпуности неупотребљиво у свакодневном животу, има централни вид само на десном оку, ниску квантитативну видну оштрину (0,3%) и не поседује дубински вид, што је умањило њену животну активност 30%, због чега трпи душевне болове средњег степена који се огледају у осећају незадовољства, туге и осујећености. Код тужиле је наступила и наруженост средњег степена, која се огледа у повременим светлуцању у зеничном пределу (као одсјај) и скретању повређеног ока упоље, због

чега такође трпи душевне болове средњег степена у виду осећања незадовољства, туге, потиштености, осујећености, срама и ниже вредности због последица повређивања.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да тужили, у смислу члана 154. став 1. и 155. у вези са чланом 170. став 1. и 200. Закона о облигационим односима, припада накнада штете у износима од по 500.000,00 динара за претрпљене физичке болове, страх и душевне болове због наружености и 800.000,00 динара за душевне болове због умањења животне активности.

Другостепени суд је прихватио разлоге првостепеног суда о основаности тужбеног захтева тужиле, али је закључио да је првостепени суд накнаду одмерио у превисоком износу, те је досуђене износе смањио, сматрајући да су смањени износи примерени околностима у којима је дошло до повреде.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право у погледу основа одговорности, јер тужилца има право на накнаду штете од туженог у смислу члана 170. у вези са чл. 154. и 155. Закона о облигационим односима, као што су правилно и нашли да се висина штете има одмерити применом члана 200. истог закона. Међутим, основани су ревизијски наводи тужиле о погрешној примени материјалног права код одмеравања висине правичне новчане накнаде штете.

Тужилца је у време када се десио штетни догађај имала 37 година, а трпљења услед штетног догађаја и последице које је он изазвао, по налажењу Врховног суда, нису правилно узета у обзир приликом доношења другостепене пресуде. Трпљења тужиле ће бити доживотна и таквог интезитета да не могу бити отклоњена, али се досуђеном новчаном накнадом тужили омогућава да приушти себи одређене ствари или задовољства којима ће ублажити трпљења проузрокована штетним догађајем и тако у одређеној мери поспешити своје емотивно и психичко стање. Ценећи све релевантне утврђене чињенице које утичу на одмеравање висине накнаде штете која тужили припада, али и водећи рачуна о томе да накнада не сме бити циљ нити имати казнени карактер, те да зависи и од економског стања друштва у коме се одмерава, Врховни суд налази да је првостепени суд, за разлику од другостепеног, правилно применио материјално право када је одмерио правичне и одговарајуће накнаде за свако од трпљења којима је тужилца изложена због штетног догађаја.

С обзиром на изложено, Врховни суд је преиначио другостепену пресуду тако што је одбио жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду на основу члана 416. став 1. ЗПП.

Одлука о трошковима ревизијског поступка донета је на основу члана 165. став 2. у вези са чл. 153. и 154. ЗПП, у оквиру стављеног захтева, па су тужили досуђени трошкови ревизијског поступка од 122.100,00 динара, који се односе на таксу за ревизију од 72.600,00 динара и за састав ревизије по адвокату од 49.500,00 динара.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**